

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **SEVAPHARMA a.s.**, IČ: 25107305, se sídlem Praha 10, Průmyslová 1472/11, zastoupen: JUDr. Tomášem Leuchterem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Poříčí 1079/3a, proti žalované: **Technologická agentura České republiky**, se sídlem Praha 6, Evropská 1692/37, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, č.j.: TACR/2210/2011 a ze dne 5.1.2012, č.j.: TACR/2533/2011,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.11.2011, č.j.: TACR/2210/2011 a ze dne 5.1.2012 č.j.: TACR/2533/2011 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 800,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Tomáše Leuchtera.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí místopředsedy Technologické agentury České republiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 5.1.2012, č.j.: TACR/2533/2011, kterým byla zamítnuta jeho stížnost proti zamítavému rozhodnutí poskytovatele - Technologické agentury České republiky (dále jen TAČR) o postupu do druhého stupně veřejné soutěže při hodnocení návrhu projektu č. TE01010094 žalobce s názvem Centrum výzkumu nové generace humánních vakcín.

Proti rozhodnutí, jímž byl žalobce vyřazen z postupu do druhého kola veřejné soutěže, směřovaly následující stížnostní námitky žalobce. Žalobce nesouhlasil s tím, že TAČR

nesprávně vyřadila jeho návrh projektu z dalšího procesu hodnocení veřejné soutěže, neboť neoprávněně poskytla informace třetím osobám (oponentům) o jeho návrzích na vyloučení konkrétních oponentů z hodnocení jeho projektu v předmětné veřejné soutěži. To učinila přesto, že dne 19.7.2011 na úvodním semináři konaném v Olomouci TAČR jednoznačně deklarovala, že informace o účastnících označených oponentech, kteří měli být vyloučeni z hodnocení jejich projektů, budou určeny výhradně žalovanému. Další stížnostní námitka spočívala v tom, že žalobcův projekt byl hodnocen čtyřmi oponenty, přičemž každý z nich mu udělil výrazně odlišný bodový výsledek, a to od nejnižšího a nejhoršího ve výši 64 bodů až po nejvyšší a nejlepší 89 bodů ze 100 bodů možných.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí o stížnosti žalobce rozhodl tak, že uvedl: „s politováním Vám oznamuji, že kontrolní rada TAČR na základě přezkoumání Vaší stížnosti na postup poskytovatele a relevantního návrhu projektu č. TE01010094 s názvem Centrum výzkumu nové generace humánních vakcín rozhodla stížnost zamítnout.“

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce namítá porušení základní zásady správního řízení dle § 4 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) v tom, že TAČR postupovala v rozporu se svými vnitřními pravidly, která si stanovila pro hodnocení přijatých projektů do předmětné veřejné soutěže. Tvrdí, že v Zadávací dokumentaci k předmětné veřejné soutěži bylo stanoveno, že nebudou zveřejňovány údaje důvěrného charakteru, mj. jména oponentů. Taktéž v rámci informačních seminářů TAČR shodně deklarovala, že uchazeči jsou oprávněni uvést jména hodnotitelů, které žádají vyloučit z procesu hodnocení jejich projektů, a tato informace nebude dále předána třetím osobám, ani hodnotitelům samým. Tento postup však TAČR porušila, neboť od 1.9.2011 elektronicky rozesílala jednotlivé projekty k hodnocení určeným hodnotitelům, a to současně se seznamem hodnotitelů, které uchazeč (mj. žalobce) žádal vyloučit.

Dále žalobce namítá porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 a § 7 odst. 1 správního řádu, neboť TAČR postupovala ve skutkově obdobných případech rozdílně, když projednávala hodnotící zprávy k jednotlivým projektům, které však neobsahovaly veškeré rozhodné skutečnosti podle vnitřních pravidel předmětné veřejné soutěže. Poukazuje na to, že v Zadávací dokumentaci veřejné soutěže bylo uvedeno, že veškeré projekty budou hodnoceny v souladu s Jednacím řádem TAČR, přičemž v Jednacím řádu bylo stanoveno, že každý projekt bude hodnocen čtyřmi oponenty, kteří nesmí být zaměstnanci stejné organizace jako uchazeč. Následné hodnocení mělo být provedeno členy Rady programu (zpravodaji) a mělo být obsaženo v Závěrečné hodnotící zprávě, která měla shrnout obsah všech oponentských posudků. V závěru Závěrečné hodnotící zprávy mělo být uvedeno, zda projekt bude či nebude doporučen k postupu do druhého stupně soutěže. Jednotlivá kritéria pro hodnocení projektů v prvním stupni veřejné soutěže byla obsažena v dokumentu Způsob a postup hodnocení návrhu projektů, dle kterého měla Závěrečná hodnotící zpráva zahrnovat obsah všech posudků, aritmetický průměr bodů za jednotlivá kritéria a doporučení či nedoporučení k postupu projektu do druhého kola soutěže. Závěrečná hodnotící zpráva žalobcova projektu z jednání Rady programu Centra kompetence však nesplňovala výše uvedené obsahové náležitosti v souladu se Zadávací dokumentací. Její převážnou část tvořil pouze posudek jednoho z hodnotitelů a neobsahovala ani aritmetické průměry jednotlivých ohodnocení, ani doporučení či nedoporučení k postupu projektu do dalšího kola.

Žalobce vytýká TAČR porušení zásady rovnosti a nestrannosti, neboť hodnotitel citovaný v Závěrečné hodnotící zprávě uvedl k žalobcovu projektu nepravdivé informace o údajném podílu spoluřešitele projektu, společnosti KRD - Obchodní společnost s.r.o., na zneužívání prostředků ze státem poskytovaných grantů. Na základě této informace byl žalobce křivě obviněn z toho, že měl mít vliv na konečném hodnocení projektu.

Závěrem žalobce zdůrazňuje, že výše uvedeným nezákonným postupem TAČR v hodnotícím procesu předmětné veřejné soutěže došlo k nesprávnému vyřazení jeho projektu, který splňoval podmínky soutěže.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí TAČR, byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že k žádnému porušení pravidel v procesu veřejné soutěže ze strany TAČR nedošlo. Tvrdí, že TAČR nepostupovala v rozporu s vnitřními pravidly veřejné soutěže a nezveřejnila jména vyloučených oponentů, ani jiným způsobem neumožnila přístup k citlivým údajům neoprávněným osobám či veřejnosti. Připouští, že návrhy projektů, obsahující jména účastníky navržených oponentů k vyloučení z hodnocení projektů, zpřístupnila hodnotícím oponentům. Nejednalo se však o porušení pravidel Zadávací dokumentace. Zdůrazňuje, že pravidla hodnotícího procesu stanoví možnost zpřístupnit návrhy projektů předem daným osobám a orgánům podílejícím se na hodnocení. Oponenti patří mezi takovéto osoby, jelikož přímo z podstaty své činnosti jsou povinni se seznámit s návrhy projektů. Uvádí, že uchazečům byla dána možnost vyloučit některé oponenty, a to v elektronické přihlášce I. stupně veřejné soutěže v části „Undesirable experts“. Uchazeč tak měl možnost se rozhodnout, zdali vyloučí některé potenciální oponenty. Pokud tak učinil, informace o vyloučení se stala součástí návrhu projektu, tudíž byla hodnotícím osobám zpřístupněna současně s návrhem projektu.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou porušení § 21 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků, ani s porušením zásad nestranného postupu správních orgánů vůči všem uchazečům. Poukazuje na zcela transparentní systém výběru jednotlivých hodnotitelů elektronickým systémem losování.

Žalovaný odmítá, že by porušil zásadu součinnosti s dotčenými osobami dle § 4 odst. 3 správního řádu s tím, že pro žalovaného nevyplývá ze zákona ani z vnitřních pravidel veřejné soutěže povinnost uvědomit uchazeče o tom, že jména jimi navržených hodnotitelů k vyloučení budou zpřístupněna osobám hodnotícím jejich projekt. Navíc za situace, kdy jména vyloučených hodnotitelů byla součástí návrhu projektu, který již z podstaty věci musel být hodnotitelům zpřístupněn. Zdůrazňuje, že žalobce byl s tímto postupem srozuměn ještě před svým vstupem do projektu. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že na informačním semináři mělo být sděleno, že jména hodnotitelů navržených účastníky k vyloučení nebudou sdělována třetím osobám, ani ostatním hodnotitelům. Na semináři totiž bylo uvedeno, že se tyto údaje nebudou zveřejňovat a nikoli zpřístupňovat hodnotitelům, což je zásadní rozdíl. Poukazuje rovněž na znění Manuálu k elektronické přihlášce, ve kterém bylo uvedeno, že se databáze hodnotitelů TAČR nebude zveřejňovat, a že uvedení jména či jmen hodnotitelů, od kterých si uchazeči nepřejí být hodnoceni, je pouze jejich volbou s tím, že se jedná o nepovinnou položku. Dovojuje tak, že se TAČR zavázala nezveřejnit databázi osob hodnotících a nikoliv vyloučených.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že by v rámci hodnotícího procesu veřejné soutěže došlo k porušení Jednacího řádu a Metodiky hodnocení TAČR pro absenci obligatorních náležitostí Závěrečné hodnotící zprávy. Uvádí, že tyto předpisy jsou pouze vnitřními předpisy TAČR, proto svou povahou nejsou závazné vůči třetím osobám. Připouští, že by každý své vnitřně nastavené postupy měl dodržovat, nicméně správní orgány nelze žádnými prostředky donutit ke změně či nápravě nesprávné praxe. Tedy nedodržení vnitřních pokynů, aktů, případně směrnic jsou pouze vnitřní záležitosti TAČR a třetí osoby včetně uchazečů se nemohou dovolávat jejich vymáhání či sankcionování. Odmítá tak tvrzení o porušení vnitřních pravidel veřejné soutěže, které by byly závazné vůči žalobci. Neuvedení aritmetického průměru či doporučení o postoupení projektu do dalšího stupně soutěže bylo bez významu na konečné posouzení projektu hodnotiteli a jeho nepostoupení do druhého stupně dané veřejné soutěže. Uvádí, že správní orgány neporušily požadavky na obsah Závěrečné zprávy, neboť žalobcem sporované náležitosti měly být obsahem až Souhrnné hodnotící zprávy zpracované členem Rady programu (zpravodajem), která je podkladem pro vydání Závěrečné zprávy Rady programu. Souhrnná hodnotící zpráva není poskytována uchazečům a slouží pouze pro vnitřní účely žalované.

Žalovaný odmítá námitku porušení zásady souladu s veřejným zájmem dle § 2 odst. 4 správního řádu pro neúplnost Závěrečné hodnotící zprávy. Uvádí, že Rada programu je nezávislým hodnotícím orgánem, který v procesu posuzování jednotlivých projektů v předmětné veřejné soutěži následuje až po zhodnocení projektů hodnotiteli. Oponentní posudky slouží jako podklady pro její rozhodnutí a předávají se na předsednictvo TAČR, které je výkonným orgánem žalované. V daném případě Rada programu dospěla k závěru, že posudek jednoho z hodnotitelů byl nejkvalitnější a měl tudíž nejvyšší vypovídací hodnotu, bylo tak zcela po právu, že se k němu ve svém hodnocení přiklonila. Navíc všichni čtyři oponenti vyslovili se Souhrnnou hodnotící zprávou žalobcova projektu souhlas a Rada programu se k ní přiklonila. Připouští, že Závěrečná zpráva z jednání Rady programu vycházela nejvíce ze stanoviska jednoho z hodnotitelů, nejednalo se však o jeho doslovné přepsání. Zdůrazňuje, že Závěrečná zpráva sumarizovala celý hodnotící proces, proto nelze správním orgánům přičítat k tíži, že se Rada programu terminologicky či formulačně přiklonila nejen ke stylistické formě posudku jednoho z hodnotitelů, ale taktéž k jeho názoru. Jedná se o zcela legitimní postup a není v rozporu se zákonem ani s vnitřním předpisem TAČR.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou porušení zásady rovnosti dotčených osob a zákazu diskriminace dle § 7 odst. 1 správního řádu. Uvádí, že během hodnotícího procesu předmětné veřejné soutěže přistupoval ke všem projektům všech uchazečů shodně a nepříznivý výsledek pro žalobce nebyl důsledkem nerovného přístupu, nýbrž výsledkem řádného posouzení jeho projektu. Akcentuje, že neodpovídá za názory hodnotitele, které byly vyjádřeny v jeho posudku.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které přecházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, ty však spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

V dané věci je předmětem přezkumu soudem rozhodnutí o stížnosti žalobce na postup poskytovatele (TAČR) při hodnocení návrhu projektu s názvem „Centrum výzkumu nové generace humánních vakcín“, který předložil žalobce do veřejné soutěže. Veřejnou soutěž žalovaný vyhlásil na základě zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků ve znění rozhodném (dále jen „zákon o podpoře výzkumu“) pro Program Technologické agentury ČR na podporu dlouhodobé spolupráce ve výzkumu, vývoji a inovacích mezi veřejným a soukromým sektorem „Centra kompetence“. TAČR ve veřejné soutěži rozhodnutím ze dne 16.11.2011 rozhodla tak, že žalobcův projekt nepostupuje do druhého stupně veřejné soutěže. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že z odborného hlediska byl každý projekt posouzen způsobem, který odpovídá § 21 zákona o podpoře výzkumu, byl hodnocen dvěma českými a dvěma zahraničními nezávislými oponenty a nezávislým poradním orgánem. Na základě tohoto hodnocení bylo rozhodnuto tak, že projekt žalobce nepostupuje do druhého stupně veřejné soutěže. Žalobce byl poučen o možnosti podat stížnost na postup poskytovatele při hodnocení návrhu projektu, a to ke kontrolní radě TAČR. Žalobce tak učinil a o jeho stížnosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí z podnětu podané žaloby tedy závisí na zjištění, jak se žalovaný se stížností žalobce vypořádal a zda tak učinil v souladu s předpisy upravujícími pravidla veřejné soutěže.

Přestože žalobce ve svých stížnostních námitkách namítal, že TAČR porušila pravidla veřejné soutěže a v důsledku toho nesprávně vyřadila jeho návrh projektu z dalšího procesu hodnocení veřejné soutěže (konkrétně vytýkal, že TAČR neoprávněně poskytla informace třetím osobám - oponentům o jeho návrzích na vyloučení konkrétních oponentů z hodnocení jeho projektu v předmětné veřejné soutěži), žalovaný se v napadeném rozhodnutí s touto námitkou vůbec nevypořádal. Vůbec se nezabýval tím, jak byla nastavena pravidla veřejné soutěže ohledně poskytování předmětných informací třetím osobám (oponentům) a zda tato pravidla v případě žalobce byla či nebyla porušena. Žalovaný se dále nezabýval ani stížnostní námitkou žalobce, že bodové hodnocení stěžovatele, spočívající v tom, že každý ze 4 oponentů žalobci udělil výrazně odlišný bodový výsledek, a to od nejnižšího a nejhoršího ve výši 64 bodů až po nejvyšší a nejlepší 89 bodů ze 100 bodů možných, byl způsoben právě uvedeným špatným postupem poskytovatele. Napadené rozhodnutí je koncipováno toliko jako oznámení, sdělení či přípis, obsahující toliko obecné konstatování o nedůvodnosti stížnosti žalobce a jejím zamítnutí, aniž by v něm žalovaný vůbec uvedl, jakými stížnostními námitkami se zabýval, jak se s nimi konkrétně vypořádal a aniž by odůvodnil, jakými skutkovými a právními úvahami byl veden při svém závěru o zamítnutí, tedy nedůvodnosti stížnosti. Žalovaný nemůže resignovat na náležité vypořádání stížnosti a prověření dodržení pravidel veřejné soutěže a náležitého odůvodnění svého rozhodnutí jen proto, že nejde o standardní správní řízení, a že se podle 21 odst. 10 zákona o podpoře výzkumu na rozhodování podle odstavců 3 a 7 se nevztahuje správní řád. Povinnosti žalované v rámci veřejné soutěže jsou dány zákonnými povinnostmi upravenými v zákoně o podpoře výzkumu, přičemž garancí plnění těchto povinností je uplatnění obecných zásad činnosti správních orgánů při výkonu státní správy.

Žalovaná je podle § 21 odst. 6 zákona o podpoře výzkumu povinna zajistit, s výjimkou podle odstavce 5, objektivní a nezájaté hodnocení návrhů projektu podle vyhlášených pravidel a kritérií veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích, s přihlédnutím k posudku oponentů.

Podle § 177 odst. 1 správního řádu základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že správní řád se nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

Mezi základní zásady činnosti správních orgánů náleží obligatornost odůvodnění rozhodnutí vydaného v oblasti státní správy, pokud zákon tuto náležitost výslovně nevyklučuje. Každé správní rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za oprávněné nebo liché, mylné či vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými, řádně provedenými, důkazy vyvrácené. V dané věci nezbytnost náležitého odůvodnění úspěšnosti či neúspěšnosti uchazeče ve veřejné soutěži vyplývá z ust. § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu a je zřejmé, že aplikovatelnost tohoto ustanovení, týkající se povinnosti rozhodnutí zdůvodnit je logicky dána i ve stádiu rozhodování o stížnosti na postup poskytovatele ve veřejné soutěži.

Nevypořádal-li se žalovaný v napadeném rozhodnutí se všemi námitkami, které byly ve stížnosti uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

V posuzovaném případě napadené rozhodnutí vykazuje naprostý nedostatek odůvodnění, jakým způsobem se žalovaný zabýval stížnostními námitkami žalobce a o jaké podklady a úvahy opřel své závěry o zamítnutí jeho stížnosti. Skutečnosti uváděné až ve vyjádření žalovaného nebyly součástí napadeného rozhodnutí a pouhé dodatečné vysvětlování postupu TAČR nemůže zhojit vadu řízení, spočívající v nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vadou rozhodnutí spočívající v nedostatku odůvodnění trpí rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť není zřejmé, jaké skutečnosti, konkrétně jaké bodové hodnocení návrhu projektu mělo vliv na vyřazení žalobce z 2. kola veřejné soutěže a vlastně ani jaké konkrétní bodové hodnocení vůbec získal. Proto soud dle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Závěrem se soud pozastavuje nad tvrzením žalovaného o tom, že nedodržování vnitřních předpisů v rámci příslušného správního orgánu je obvyklou praxí, proti které nelze nikterak brojít. Soud v tomto konstatování spatřuje zcela nepřijatelné jednání, neboť jakmile správní orgán (TAČR) nastavil ve svých dokumentech vlastní pravidla veřejné soutěže, je okamžikem jejich řádného přijetí vázán a ve smyslu naplnění objektivit a nezájatosti hodnocení návrhu projektu podle vyhlášených pravidel a kritérií veřejné soutěže je povinen podle nich postupovat. Tato povinnost vyplývá z ust. § 21 odst. 6 věty první zákona o podpoře výzkumu.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadená rozhodnutí pro závažné vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro naprostý nedostatek skutkových a právních důvodů a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

Ve výroku o nákladech řízení soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši

4 000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 2 100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2x 2 100,- Kč = 4 200,- Kč a dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2x 300,- Kč = 600,- Kč. Celková výše nákladů, která žalobci v tomto řízení vznikla tak činí částku 8.800,-Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Tomáše Leuchtera.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. června 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková